

РЕШЕНИЕ

№ 3857

гр. София, 03.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЙОАННА Н. СТАНЕВА**

при участието на секретаря **С. Е. Д.**
като разглежда докладваното от **ЙОАННА Н. СТАНЕВА** Гражданско дело № 20221110144345 по описа за 2022 година

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл. 405 КЗ от А. Н. Н. срещу ЗЕАД „Б. В. И. Г.“ ЕАД за сумата от 5101,08 лева, представляваща обезщетение по застраховка „Каско“ по полица № 4704205203003920 за щети по лек автомобил „М.“, рег. №, причинени на 28.06.2021г. на около 04:00 ч в гр. С. на ул. О. /южна дъга/, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба- 16.08.2022г., до окончателното изплащане на сумата, както и иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 571,08 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 06.07.2021г. до 15.08.2022г. /след допуснато изменение по чл. 214, ал. 1 ГПК с протоколно определение от 07.12.2023г./

Ищецът твърди, че на 29.12.2020г. бил сключен застрахователен договор със застрахователна полица № 4704205203003920 с ответното дружество за имуществена застраховка „Каско“ на МПС с клауза „Пълно Каско“ със срок на валидност от 00: 00 часа на 29.12.2020г. до 23:59 на 28.12.2021г. с общо дължима застрахователна премия от 689,81 лева и застрахователна сума 12 700 лева. Обект на застрахователния договор бил лек автомобил М., рег. №. Поддържа, че на 28.06.2021г. около 04:00 ч в гр. С. на ул. О. /южна дъга/ било реализирано ПТП с участието на самокатастрофирания автомобил М., управляван от водача Н. Н.. Сочи, че механизмът на ПТП бил следният- водачът се движил в лявата пътна лента на ул. „О.“ в посока от ул. „С.“ към ул. „Л.“, като непосредствено след пътния възел за с. Г. на платното за движение внезапно изскочило едра порода куче, в резултат на което последвал сблъсък между него и предната лява част на автомобила. Непосредствено след настъпване на инцидента водачът обезопасил платното за движение и преместил автомобила в най-дясната лента като в 04:31 набрал тел. 112, осъществявайки разговор с продължителност от 3 мин и 39 секунди, чрез който регистрирал възникналото ПТП. Водачът бил уведомен, че няма да бъде изпратен екип на „Пътна полиция“. В интервала от 04:46 до 5:50 били направени множество опити за свързване със застрахователя, но връзка не е била осъществена. В 08:48 било върнато обаждане от служител на ответника, който уведомил, че застрахованият следва да се снабди с протокол за ПТП от КАТ и да заведе щета. Бил проведен нов разговор с тел. 112, които уведомили, че не е възможно да бъде изпратен патрул часове след произшествието. Вследствие на ПТП-то били нанесени значителни материални щети върху автомобила. Било подадено заявление за изплащане на

застрахователно обезщетение, по което била образувана щета № 470420212131928, като били извършени два огледа на увреденото МПС на 29.06.2021г. и на 01.07.2021г., за които бил съставен опис. Били констатирани следните увреждания- облицовка предна броня, решетка предна броня-средна, кора под предна броня, пешеходна греда, интеркулер, подкалник PVC преден ляв, спойлер пр.бр., въздуховод интеркулер, фар за мъгла, рамка радиатор, радиатор климатик, радиатор воден, фар десен, фар ляв, парктроник основи, перка вентилатор, решетка предна броня-лява, греда под радиатора, предна решетка, дюза за фар десен. Сочи, че с писмо от 06.07.2021г. ответникът отказал да изплати застрахователно обезщетение поради липса на протокол за ПТП. Счита, че отказът е незаконосъобразен, неправилен и неоснователен. Поддържа, че в настоящия случай застрахованият автомобил не е бил възпрепятстван да се придвижва на собствен ход, поради което не следвало местопроизшествието да бъде посещавано от контролните органи на МВР, респ. да бъде съставян протокол за ПТП. Сочи, че в случая приложение намира правилото на чл. 106, ал. 5 КЗ и не следва да се допуска да се изискват доказателства, с които потребителят на застрахователната услуга не може да се снабди поради съществуващи нормативни пречки или поради липса на правна възможност за осигуряването им. Счита, че от датата на отказа ответното дружество е в забава по отношение на дължимото от него вземане до датата на депозиране на исковата молба в деловодството на съда. Искането към съда е да уважи предявените искове. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който се оспорват предявените искове по основание и размер. Оспорват настъпването на увреждане, което да представлява покрит риск по застраховка „Каско стандарт“. Не оспорват застрахователна полица „Каско Стандарт“ № 4704205203003920 по отношение на МПС М., рег. №. Поддържат, че ОУ са неразделна част от договора и застрахованият се бил съгласил с тях и ги бил приел с подписване на договора за застраховка. Не оспорват и че е заведена застрахователна претенция по повод на процесното събитие. Сочат, че при извършените два огледа на увреденото МПС били констатирани и надлежно описани увреждания, които не биха позволили на процесното МПС да се придвижи на собствен ход. Твърдят, че по делото не били представени доказателства, че компетентните органи били уведомени за събитието. Поддържат, че А. Н. не е удостоверил настъпването на събитието по надлежен ред. Считат, че от представените доказателства не се установявало, че на посочената дата по посочения начин било настъпило произшествие, нито къде било настъпило, в коя лента бил настъпил евентуално удар между лекия автомобил и твърдяното куче, както и при какви обстоятелства. Оспорват описания механизъм на ПТП. Поддържат, че били налице нехарактерни деформации в областта на предните части на лекия автомобил, като уврежданията не били реализирани напълно в съответствие на принципа на действие и противодействие. Поддържат, че описаните увреждания не били настъпили само и единствено при така заявените обстоятелства. Твърдят, че бил налице изключен от застраховката застрахователен риск. Считат, че водачът на автомобила го е управлявал с несъобразена с пътните условия и състоянието на пътя скорост, вследствие на което бил изгубил контрол над автомобила и бил блъснал пресичащо куче, което представлявало груба небрежност. Съгласно т.1.4 от Раздел X Общи изключения от ОУ застрахователят не покривал щети в резултат на причинени с груба небрежност действия на застрахования. Оспорват стойността на причинените вреди. Оспорват да е изпаднал в забава от сочената в исковата молба дата. Искането към съда е да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази становищата на страните и доказателствата по делото, достигна до следните фактически и правни изводи:

За да бъде основателен предявеният иск по чл. 405 КЗ ищецът следва да докаже следните обстоятелства: настъпване в периода на застрахователното покритие по договора

на застрахователно събитие, за което ответникът-застраховател носи риска, настъпили в причинна връзка със застрахователното събитие вреди, както и техния действителен размер.

В конкретния случай с определението от 07.09.2023г., в което е обективиран проектът за доклад, обявен за окончателен в проведеното съдебно заседание на 07.12.2023г., съдът на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че между страните е съществувало валидно към 28.06.2021г. правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ за лек автомобил марка „М.“, рег. №.

Освен безспорния характер на горните обстоятелства същите се установяват от представената застрахователна полица № 4704205203003920.

От приетото свидетелство за регистрация част I се установява, че собственик на лек автомобил „М.“, рег. № е А. Н. Н..

По делото не е спорно и обстоятелството, че представените от ответника Общи условия са приложими към процесния застрахователен договор, както и че същите са били приети от ищеца при сключване на договора.

Установява се и не е спорно, че по време на действие на застрахователния договор е настъпило застрахователно събитие- ПТП, както и че в срока по чл. 403, ал. 1 КЗ застрахованият /ищецът/ е уведомил застрахователя за настъпването на застрахователното събитие.

По делото е представено писмо от МВР, дирекция „Национална система 112“, в което е посочено, че от тел. № в 04:31 ч и в 09:14 ч на 28.06.2021г. е регистрирано обаждане от лице, което се е представило като Н. Н. и е съобщило за ПТП с участието на л.а. „М.“, рег. № и куче.

Свидетелят Н. Н. е посочил, че на 28.06.2021г. късно през нощта пътувал от кв. Б. към с. Л.. Управлявал л.а. „М.“, бяла, 2010г. Сочил, че се качил на южната дъга на О., било спокойно движението, разминал се е една-две коли на пътя. На новата отсечка на О., там имало няколко моста, които минават над кръгови кръстовища и на спускане от един такъв мост, на кръговото кръстовище на с. Г., след спускането лампите не работели, видимостта била много лоша. Започнал да намалява и след спускането внезапно изскочило куче пред него, било доста едро, ударил го с предна лява част на колата. Видял го в последния момент и „набил спирачките“, но нямало как да избегне инцидента. Намалил след това, пуснал аварийните и отбил 200-300 метра по-надолу в локалното платно. Огледал колата, обадил се на родителите си и на тел. 112, за да съобщи за ПТП-то. Те му казали, че не били задължени да викат екип на КАТ, за да изготвят протокол и го посъветвали да се свърже със застрахователя. Дошли родителите му и се опитали да се свържат със застрахователя, но те не вдигали телефона. Разчистили пътното платно с баща му, направили още няколко опита да се свържат със застрахователя, седяли около 1 час и решили да си тръгнат. Твърди, че колата можела да се движи на собствен ход, но не било препоръчително, защото не било безопасно, оставили я там и на следващия ден я прибрали с репатрак. Няма спомен с каква скорост се е движил, видял в последния момент животното и предприел спиране, нямал

никаква видимост. Уврежданията на колата били – броня, фар, калник, радиатор. Колата можела да се движи на собствен ход, на самия репатрак я качил на собствен ход, но не било безопасно, тъй като номерът бил паднал, бронята била счупена и фарът не работил.

От приетата САТЕ се установява, че видимите щети по л.а. „М.“, рег. №, отразени в уведомлението за щета са следните: предна броня, радиатор, преден ляв рог, преден ляв калник, подкалник преден ляв. След запознаване с представения от ответника снимков материал експертът е посочил, че щетите могат да настъпят от описаното пътнотранспортно произшествие, настъпило на 21.06.2021г. С оглед настъпилите увреждания по автомобила вещото лице е посочило, че автомобилът не е имал възможност за безопасно придвижване на собствен ход.

При така събрания доказателствен материал съдът достигна до следните правни изводи:

Относно механизма на настъпване на процесното ПТП съдът намира, че същият се установява от събраната по делото доказателствена съвкупност, а именно от изслушаните по делото свидетелски показания на водача на увредения автомобил, както и от приетата САТЕ. Съдът кредитира показанията на свидетеля Н., ценени съгласно чл. 172 ГПК с оглед евентуалната му заинтересованост от изхода на спора, като намира същите за логични, последователни и вътрешно-непротиворечиви. Същите кореспондират на приетите по делото писмени документи от МВР, Дирекция „Национална система 112“, както и на експертното заключение.

Съдът намира, че по делото се установи, че на 28.06.2021г. около 04:00 часа лек автомобил „М.“, рег. №, управляван от Н. Н., се е движил по О. с посока от кв. Б. към с. Л. и след кръговото кръстовище на с. Г. е ударил внезапно изскочило на пътното платно животно /куче/ с предната лява част на автомобила. Причинно-следствената връзка между настъпилите увреждания и механизма на ПТП се установява от приетата и неоспорена САТЕ, която съдът кредитира на основание чл. 202 ГПК като пълно и компетентно изготвена. С оглед на което възраженията на ответника, че деформациите са настъпили при друг механизъм, респ. че не отговарят на деформиране при удар в куче са неоснователни, доколкото в отговора на задача шеста експертът е посочил, че щетите по автомобила могат да настъпят от описаното пътнотранспортно произшествие на 28.06.2021г., т.е. могат да настъпят при едно конкретно събитие. Доказателства за обратното по делото не са ангажирани.

Спорни между страните са обстоятелствата дали са налице основания за отказ от изплащане на застрахователно обезщетение, по които въпроси съдът намира следното:

Разпоредбите, уреждащи основанията за намаляване или отказ от плащане на застрахователно обезщетение са тези на [чл. 363](#) и [чл. 364](#) - касаещи случаите на неточно обявяване на обстоятелства при сключване на застрахователния договор; чл. 395 КЗ - свързана с неизпълнение задълженията на застрахования за предотвратяване и ограничаване на вредите; [чл. 403, ал. 4 КЗ](#), касаеща отказа за заплащане на застрахователно обезщетение

при умишлено неизпълнение на задължението за съобщаване; както и общата разпоредба на чл. 408 КЗ, съгласно която застрахователят може да откаже плащане на обезщетение само: при умишлено причиняване на застрахователното събитие от застрахования или застраховачия; при неизпълнение на задължение по застрахователния договор, което е значително с оглед интереса на застрахователя и е било предвидено в закон или в застрахователния договор, както и в други случаи, предвидени със закон.

Общата разпоредба на чл. 408 КЗ установява правилото, че основание за отказ за плащане на застрахователно обезщетение е само това неизпълнение на предвидени в застрахователния договор задължения, което е значително с оглед интереса на застрахователя. Според практика на Върховния касационен съд, намерила отражение в Решение № 15/12.04.2012г. по т. дело № 454/2011г., II т. о., Решение № 49/29.07.2013г. по гр. д. № 840/2012г., I т.о., Решение № 185/05.03.2014г. по т. д. № 350/2012г., I т.о. и др./ неизпълнението от страна на застрахования на негови законоустановени или предвидени в договора задължения е значително с оглед интереса на застрахователя като основание за отказ за плащане на застрахователно обезщетение, когато е налице причинна връзка между неизпълнението на задължението и настъпилото застрахователно събитие, респ. неизпълненото задължение да е от естество да доведе до увеличаване на размера или разширяване обхвата на вредите или да се явява препятстващо доказването им. Наличието на такава причинна връзка следва да се изследва и доказва във всеки един случай, като тежестта на доказване на тази връзка е у застрахователя, който се позовава на правоизключващите възражения.

Съгласно т. 5.2 от Глава трета от Общите условия на ответното дружество към заявлението за изплащане на обезщетение застрахованият или негов представител представя следната информация и документи- документи, които доказват застрахователното събитие.

Съгласно разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 3 ЗДвП, водачът на пътно превозно средство, който е участник в ПТП, е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди да окаже съдействие за установяване на вредите от произшествието. Когато между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП и съвместно уведомяват съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието /чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "б" от закона/, а когато такова съгласие не може да бъде постигнато между участниците в произшествието, те уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания /чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" от закона/. Съответно службите за контрол на МВР имат задължението да посетят мястото на ПТП в случаите, установени в чл. 125 ЗДвП, в т. ч., когато между участниците в произшествието има разногласие относно обстоятелствата, свързани с него, а едно от моторните превозни средства не е в състояние да се придвижи на собствен ход поради причинените му при произшествието щети /т. 7/ и когато произшествието е с един участник и моторното превозно средство не е в състояние да се придвижи на собствен ход поради

причинените му от произшествието вреди /т. 8/.

На основание чл. 125а, ал. 2 ЗДвП и във връзка с чл. 294, ал. 7 КЗ е издадена Наредба № Из-41 от 12.01.2009г. за документите и реда за съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерство на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Информационния център към Гаранционния фонд. В този подзаконов нормативен акт са регламентирани видовете документи, които се съставят за настъпило ПТП, а именно: 1/ констативен протокол за ПТП с пострадали лица; 2/ протокол за ПТП с материални щети и 3/ двустранен констативен протокол за ПТП /чл. 2, ал. 1/. Съгласно чл. 5, ал. 1 от наредбата, когато при произшествието са причинени само материални щети, които не възпрепятстват движението на МПС на собствен ход, и между участниците в произшествието има съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те попълват своите данни в двустранен констативен протокол за ПТП.

По аргумент за противното от чл. 6, т. 4, протокол за ПТП с материални щети следва да бъде съставен от органите на МВР след посещение на място, когато повредите са причинени в резултат на пътнотранспортно произшествие с един участник и МПС не е в състояние да се придвижи на собствен ход.

В случая по делото се установи, че процесният автомобил не е могъл да се придвижва на собствен ход безопасно и е било необходимо репатрирането му, поради което съдът намира, че местопроизшествието е следвало да бъде посетено от служители на МВР, респ. да бъде съставен протокол за ПТП. В този смисъл е и заключението на вещото лице, както и свидетелските показания на св. Н., който е заявил, че автомобилът е можел да се движи, бил е качен на собствен ход на репатрак, но не било безопасно, тъй като номерът бил паднал, бронята била счупена и не работел фарът.

От събраните по делото доказателства в частност от изслушаните свидетелски показания и от приетото писмо от МВР, Дирекция „Национална система 112“ се установява, че водачът на увредения автомобил е уведомил органите на МВР чрез обаждане на телефон за спешни повиквания 112 относно настъпилото ПТП, като видно от писмото са регистрирани две обаждания в рамките на няколко часа на тел. 112, но свидетелят е бил уведомен, че местопроизшествието няма да бъде посетено от служители на МВР. Според чл. 106, ал. 5 от КЗ не се допуска изискване на доказателства, с които ползвателят на застрахователната услуга не може да се снабди поради съществуващи нормативни пречки или поради липсата на правна възможност за осигуряването им, както и на такива, за които може да бъде направена разумна преценка, че нямат съществено значение за установяване на основанието и размера на претенцията и целят необосновано забавяне и удължаване на процедурата по уреждане на претенцията. В случая по делото е установено, че ищецът е уведомил контролните органи за настъпилото ПТП, като за същия липсва правна възможност да ги задължи да посетят местопроизшествието и да съставят протокол за ПТП. Свидателят Н. добросъвестно е уведомил органите на МВР чрез обаждане на телефон 112 непосредствено след настъпване на произшествието, както и е извършил опит да уведоми представител на застрахователя. След като е разбрал от служител на ответника, че му е

необходим протокол за ПТП отново е позвънил на тел. 112, които са го уведомили, че няма да бъдат изпратени представители на „Пътна полиция“. Поради това, съдът приема, че е налице хипотезата на чл. 106, ал. 5 от КЗ, тъй като за ищеца липсва правна възможност за осигуряване на изисквания от застрахователя протокол за ПТП. В който смисъл са и Решение № 4956 от 13.08.2020г. на СГС по в. гр. д. № 16136/2019г., Решение № 1351 от 8.06.2022г. на СГС по в. гр. д. № 6900/2021г.

С оглед гореизложеното са неоснователни доводите на ответника, че е налице неизпълнение на договорни задължения от страна на А. Н., доколкото се установи по категоричен начин, че същият е уведомил компетентните органи по надлежния ред. За пълнота следва да бъде посочено, че в разглежданата хипотеза дори и след уведомяването на органите на КАТ да е бил съставен протокол – без посещение на мястото на произшествието, то същият би съставлявал доказателство единствено за авторството на направените пред длъжностното лице изявления на водача, но не и за тяхната вярност, тъй като удостоверените факти относно механизма на произшествието не са възприети лично от съставителя.

Относно твърденията, че е налице изключението, предвидено в т.1.4 от Раздел X „Общи изключения“ от Общите условия съдът намира следното:

Съгласно т.1.4 от Раздел X Общи изключения застрахователят не покрива щети в резултат на умишлени или причинени с груба небрежност действия на застрахования, на членове на неговото семейство или упълномощения водач, както и лицата на работа при застрахования или на които той е предоставил МПС под наем, за послужване, на лизинг и други.

Съгласно т. 24 от раздел II дефиниции груба небрежност по смисъла на Общите условия е поведение на застрахования, при което той съзнава последиците от извършването или неизвършването на определено действие, но се надява, че предвидените от него последици по една или друга причина няма да настъпят. Като груба небрежност се квалифицират неизчерпателно следните действия/бездействия- преминаване през железопътен прелез при спуснати, започнали да се спускат или да се вдигат бариери, независимо дали от съответното за това устройство се подават светлинни или звукови сигнали, забраняващи навлизането в прелеза; преминаване през железопътен прелез при мигаща червена светлина на светофара или включена звукова сигнализация, независимо от положението на бариерите; движение на ППС с незатворени врати или капаци; движение на товарно МПС с вдигнат товарен кош; движение на товарно МПС със свалена хидравлична платформа; небезопасяване на спряло ППС срещу потегляне и други.

При липса на легално определение, в доктрината и съдебната практика /Решение № 50118 от 27.03.2023 г. на ВКС по т. д. № 1457/2021 г., I т. о., ТК, Решение № 184/2016г. по т. д. № 3092/2014г. на II т. о., Решение № 348 от 11.10.2011 г. на ВКС по гр. д. № 387/2010 г., IV г. о., Решение № 18/2012 г. по гр. д. № 434/2011 г. на III г. о. и цитираната в него практика, Решение № 33/2018 г. по гр. д. № 2292/2017 г. на III ГО, Определение № 244/21.04.2011 г. по т. д. № 882/2010 г. на II т. о. / се приема, че груба небрежност е налице,

когато не е положена грижата, която и най-небрежният би положил в подобна ситуация.

Следва да бъде посочено, че по начало неспазването на правилата за безопасност за движението е нарушение, което в зависимост от вида на нарушените правила е възможно да обоснове груба небрежност (така в решения по гр. д. № 387/2010 г., гр. д. № 4075/2013 г., гр. д. № 951/2011 г., гр. д. № 2798/2014 г., гр. д. № 4417/2015 г., гр. д. № 1577/2010 г. Постановени от ВКС, IV г. о. и др.). Не всяко нарушение на правилата за движение по пътищата обаче съставлява "груба небрежност" (в този смисъл е и Определение № 124 от 06.03.2017г. по търг. дело № 1914/2014г. на ВКС, I т. о.), а е необходимо констатацията за проява на груба небрежност, да следва от преценката на цялостния доказателствен материал по делото. Пренесено на плоскостта на застрахователните правоотношения даденото разрешение означава, че настъпването на застрахователното събитие би било следствие от груба небрежност на застрахования в случаите, в които същият не е положил елементарно внимание и старание и е нарушил основни правила за движение по пътищата. Изводът за наличие или липса на груба небрежност в поведението на даден правен субект, е обусловен изцяло от конкретните обстоятелства на всеки отделен случай, като груба небрежност при управление на МПС, е съзнателно виновно противоправно поведение на застрахования, което се обективира в нарушаване на правилата за движение по пътищата, при съзнанието на застрахования, че е възможно да увреди застрахованото имущество / определение № 244/12.04.2011 г. по т. д. № 882/2010 г., II т. о. и др. /. Неспазването на поредица /комплекс/ от правила регулиращи правилата за движение по пътищата и несъобразяване поведението на водача на лекия автомобил с конкретната пътна обстановка, с пътния участък, в зависимост от конкретната ситуация, би могло да се прецени като неполагане на грижа, която и най-невнимателния, най-небрежния, зает с такава дейност човек би положил за безопасността и сигурността си.

В настоящия случай по делото не се установява водачът на увредения автомобил да не се е съобразил с правилата за движение по пътищата, в частност да е шофирал с несъобразена скорост, респ. да не е съобразил поведението с пътните условия и състоянието на пътя. Напротив, свидетелят Н. е посочил, че е видял в последния момент изскочилото куче и не е имал възможност да избегне инцидента, като е предприел спиране. Няма видимост към кучето и в последния момент го е възприел. Съдът намира, че с оглед на събраната по делото доказателствена съвкупност не се установява св. Н. да е нарушил правилата за движение на пътищата и с поведението си да е допринесъл за настъпване на произшествието. По делото не се установява нито да е управлявал автомобила с неразрешена, респ. несъобразена с пътната обстановка скорост, нито да не се е съобразил с конкретните пътни условия. Следва да бъде посочено, че същият е управлявал автомобил в границите на населено място и непосредствено след възприемането като опасност на внезапно изскочилото куче е предприел маневра спиране. Т.е. не се установява същият да не е положил грижа и да е нарушил правилата за движение, осъзнавайки че би могъл да увреди процесния автомобил.

По делото не се доказва и твърдяното от ответника инсцениране на застрахователно

събитие и въвеждане в заблуждение на застрахователя.

С оглед гореизложеното по делото са установени всички предпоставки за уважаване на предявения иск и не са установени основания за отказ от изплащане на застрахователно обезщетение.

Вещото лице по САТЕ е посочил, че стойността, необходима за възстановяване на лекия автомобил, изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП е 8917,44 лева. Същевременно размерът на обезщетението следва да бъде определен именно на база средни пазарни цени към датата на процесното ПТП, а не въз основа на приложения № 1-6 на Наредба № 24 от 08.03.2006 г. за задължителното застраховане по чл. 249, т. 1 и т. 2 КЗ (отм.) и за методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС, издадена от КФН. Изрично в Методиката /чл. 4/ е предвидено, че тя се прилага само като минимална долна граница в случаите, когато не са представени надлежни доказателства /фактури/ за извършен ремонт на МПС в сервиз и за случаите, когато застрахователното обезщетение се определя по експертна оценка. При предявена претенция за заплащане на застрахователно обезщетение съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката. В този смисъл е и съдебната практика, изразена в Решение № 52 от 8.07.2010 г. на ВКС по т. д. № 652/2009 г., I т. о., ТК, Решение № 109 от 14.11.2011 г. на ВКС по т. д. № 870/2010 г., I т. о., ТК, Решение № 209 от 30.01.2012 г. на ВКС по т. д. № 1069/2010 г., II т. о., ТК, Решение № 165 от 24.10.2013 г. на ВКС по т. д. № 469/2012 г. по описа на ВКС, II т. о., ТК. Същевременно стойността, изчислена на база на средни пазарни цени е стойността, която съдът преценява като обективен критерий за действително причинените вреди, тъй като тя е определена след проучване в цялост на пазара на съответните части, боя, материали и труд, на който оперират официален сервиз за съответната марка лек автомобил и други доставчици, респ. определянето на средните пазарни цени предполага съобразяване на цените на двата вида икономически субекти. В тази връзка следва да се посочи, че сумата, изчислена на база средни пазарни цени от алтернативни източници, не онагледява средните пазарни цени към датата на процесното ПТП, тъй като тя е изчислена на база средни цени, но само от алтернативни доставчици, т. е. съобразени са цените само от ограничен сегмент от пазара на части, боя, материали и труд.

При спазване на принципа на диспозитивно начало, обаче, регламентиран в чл. 6, ал. 2 ГПК, искът следва да бъде уважен до размера, посочен от ищеца след допуснатото увеличение на иска, а именно за сумата от 5101,08 лева. Съгласно чл. 214, ал. 2 ГПК обезщетение следва да бъде присъдено заедно със законната лихва, както следва: от 16.08.2022г. /датата на исковата молба/ до 06.12.2023г. /деня преди депозиране на молбата за увеличение на иска/ - върху първоначално предявения размер на главницата от 1250 лева, а за периода от 07.12.2023г. до окончателното изплащане на вземането – върху увеличения размер от 5101,08 лева.

По предявения иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД

Ответникът е отказал плащане на застрахователно обезщетение с писмото от 06.07.2021г., от която дата е изпаднал в забава. Съдът по реда на чл. 162 ГПК чрез използване на електронен лихвен калкулатор установи, че размерът на мораторната лихва за периода от 06.07.2021г. до 15.08.2022г. /деня преди подаване на исковата молба/ е 575, 29 лева, поради което при спазване на принципа за диспозитивно начало основателен е и предявеният иск за мораторна лихва за сумата от 571,08 лева.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има ищецът. Същият е сторил разноски за държавна такса в общ размер от 254,04 лева и депозит за САТЕ в размер от 250 лева, тоест общо 504,04 лева, които следва да му се присъдят.

В производството ищецът е бил представляван безплатно от адв. Д. съгласно представения договор за правна помощ от 25.05.2022г. При определяне на размера на дължимото адвокатско възнаграждение съдът взе предвид изводите в Решение на СЕС по дело С-438/22 от 25.01.2024г., като намира, че с оглед горепосоченото решение на СЕС следва да откаже приложението на националната правна рамка, определяща размера на адвокатските възнаграждения /НМРАВ/ и да определи размер на адвокатско възнаграждение съобразно фактическата и правна сложност на делото. В случая на обстоятелството, че се касае за иск за изплащане на застрахователно обезщетение, че делото е приключило в едно съдебно заседание с изслушване на един свидетел и приемане на заключение на вещо лице, както и че се касае за дело с обичайна за този тип дела сложност. С оглед на което съдът намира, че възнаграждение в размер на 1040 лева с ДДС отговаря на фактическата и правна сложност на делото, както и на извършените от процесуалния представител правни действия.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗЕАД „Б. В. И. Г.“ ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., пл., №., да заплати на А. Н. Н., ЕГН *****, с адрес: с. Л., ул. №., на основание чл. 405 КЗ сумата от **5101,08** лева, представляваща застрахователно обезщетение по застраховка „Каско“ по полица № 4704205203003920 за щети по лек автомобил „М.“, рег. №, причинени на 28.06.2021г. около 04:00 ч в гр. София, на ул. О. /южна дъга/ вследствие на удар в животно /куче/, за което е образувана щета № 470420212131928, ведно със законна лихва, както следва: за периода от 16.08.2022г. до 06.12.2023г.- върху главница от 1250 лева, а от 07.12.2023г.- върху пълния размер на главницата от 5101,08 лева, както и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **571,08** лева, представляваща мораторна лихва за периода от 06.07.2021г. до 15.08.2022г.

ОСЪЖДА ЗЕАД „Б. В. И. Г.“ ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., пл., №, да заплати на А. Н. Н., ЕГН *****, с адрес: с. Л., ул. №, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **504,04** лева, представляваща сторените по делото разноси.

ОСЪЖДА ЗЕАД „Б. В. И. Г.“ ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. С., пл., №, да заплати на адв. Я. Д. Д., член на САК, с ЛН и код по БУЛСТАТ:, с адрес на упражняване на дейността: гр. С., пл., №, офис, на основание чл. 38 ЗАдв. сумата от **1040** лева, представляваща възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство по делото на А. Н. Н..

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____